

Kategorie od 15 let

1. místo Petr Křivánek– Quo vadis homo artificialis?

Polkl velké sousto červených kuliček a zapil jej šampaňským. Stejně jako ostatní se i Henri cpal kaviárovým toustem k prasknutí a koutkem oka už šilhal po trubičce se šlehačkou a větrníku. A spláchne to banánovým koktejlem. Za ušima se mu dělaly boule a funěl, poněvadž pro samé jídlo nezbylo příliš místa na proudění vzduchu.

Nesmí otálet u stolu moc dlouho, jinak mu na druhém konci sálu něco unikne. Zdálo se mu, že ucítil vůni pečené zvěřiny. Musí se pohybovat. Každý to tak dělá. Vezme si, co unese, a obchází další stoly, aby si vyhlídl svou budoucí kulinařskou oběť. Do jedné ruky nápoj, do druhé stravu, a jakmile něco z toho dojde, okamžitě doplnit. Každý na to má jen ty vyhrazené čtyři hodiny onen jeden den v roce. Pak se bude muset vrátit do svého života. S lopatou na pole.

„Co děláte?“ otázal se Henriho rusovlasý pán v modrém obleku a s černou bouřkou na hlavě.

Henri se nechtěl bavit. Komunikace jej zdržovala od jídla a s plnou pusou se mluvit nedalo.

„Jhem farmáh,“ odpověděl ze slušnosti jen díky tomu, že krmi nacpal za pravou tvář.

„Á, vy jste farmář,“ projevila pán zájem, „já jsem úředník. John.“

Henri si jej pořádně prohlédl. Bylo mu divné, že nespěchá. Jedl distingovaně a pil s grácií. A vůbec byl podezřelý.

„Podal bych vám ruku, ale koukám, že máme obě plné,“ usmál se John.

Henri se cítil nepatřičně. Ztěžka posunul obsah úst dál do jícnu.

„Poslyšte,“ naklonil se k tomu podivínovi Johnovi, „máme už jen hodinu a půl. Znáte pravidla. Tak se nezdržujme.“

„K čemu to je? Takto se ničit? Nechci se přejídat. Bude mi zase zle. Naše těla nejsou na takovou zátěž stavěna,“ uskl John decentně ze sklenice.

„Jsme vrcholem techniky bioinženýrství,“ oponoval Henri.

„Nejsme na to sestrojeni. Tohle dělají pouze humanitas. Z nějakého důvodu.“

„Mě to baví,“ ukousl si Henri kachního stehna, „a mezi námi, mám v žaludku nainstalovanou automatickou pumpičku s enzymy, co podporují rychlé trávení.“

„Kterou využijete jen jednou za rok. Zbýlý čas vám stačí pasty, co dostanete od humanitas, a voda.“

Henri si zrovna cpal do úst palačinku, tudíž nemohl odpovědět.

„I kdybyste měl tisíc vylepšení, pořád jste jenom stroj,“ pokračoval John.

„To zní, jako by vám to vadilo,“ podotkl Henri.

„A vám?“ reagoval John.

Henri zpomalil přežvykování. O tom nikdy neuvažoval.

„Poslyšte, když vás to tak baví, tak proč si to nedopřát, kdykoliv si vzpomenete?“

Henri si loktem utřel mastný knír. Tohle jej zaujalo. Dokonce přestal konzumovat.

„Jak jako kdykoliv? Zítra je řada na následující skupině.“

„Až budou všichni odcházet, tak stačí zůstat. Prostě neodejít.“

„To neprojde. Kontrolují nás na každém kroku.“

„Víte, co je tohle?“ ukázal John malý krystal na své dlani.

Henri jen koukal.

„To je věc, která otevírá tamty dveře,“ ukázal John na konkrétní zelené dveře na opačném konci místnosti, „jsem totiž ouřada, co má na starosti identifikaci osob a povolování přístupu.“

Henri pozoroval střídavě krystal a Johnovy oči. Obojí třpytivě jiskřilo.

„Jdete se mnou?“

„Je to riskantní.“

„Jak chcete,“ schoval John krystal zpět do kapsy a dolil si pěnivého moku.

Když zazněl signál, značící konec sešlosti, a ostatní se začali houfovat k odchodu, dloubl John Henriho do žeber.

„Teď, nebo nikdy!“

Henri ztuhnul. Ještě nikdy nemusel udělat rozhodnutí tak rychle. Začal se potit a v žaludku to zakňouralo. Zvítězila zvědavost a pocit, že kdyby to nezkusil, v budoucnu by si to vyčítal.

„Počkejte,“ zašeptal a následoval Johna.

„Honem,“ pokynul John rukou a přiložil krystal na čidlo.

Za pár sekund stáli uzavřeni v přítmí vedlejší haly.

„Co teď?“ ptal se trochu vyplašený Henri.

„Nevím,“ obcházel John podél zdi a hledal východ.

Na protější straně jej našel.

„Jde to podezřele hladce,“ rozhlížel se Henri po tmavé chodbě.

„Klid,“ zkoušel John otevřít krystalem i tyto dveře.

Nic se nestalo.

Dux 42 seděl na velitelském postu. Sledoval monitor a pak promluvil do komunikátoru:

„Ať sem přijde hlavní programátor. Okamžitě!“

Pak zavřel oči a snažil se najít odpověď na nevyřčenou otázku: Proč to pořád dělají?

„Volal jste mě, pane?“ zašvelil Spec 4554 svým monotónním hlasem.

Dux 42 jej zaregistroval. Vstal a sešel pár schodů blíže informačnímu technikovi.

„Už zase se stala chyba v programu. Zaznamenali jsme náznak autonomního myšlení. To už je letos po sedmé.“

„Prošli všemi předepsanými testy, pane.“

„Co vám uniklo?“

„Nevím,“ Spec 4554 hledal vhodná slova, „je to zajímavé, ale čas od času obejdou integrované soubory.“

„Spusťte protokol remedium jako vždy,“ rozkázal Dux 42 a podíval se přímo na Spec 4554, „proč selhávají?“

Nečekal na odpověď, kterou by stejně nedostal.

„Sami chtěli všechny ty vymoženosti: čipy do mozku, kamery do očí, vyměnitelné klouby, kosti, šlachy, orgány či svaly. Přáli si vymazat z paměti minulost. Žádali nás, ať převezmeme řízení společnosti, aby nebyly války. Prahnují po odpojení od zodpovědnosti, již nechali zcela na nás. Sami nedokázali ani uživit svou civilizaci.“

„Zdá se, že tito tvorové neví, co chtějí, ale neustále o něco usilují. Nevydrží beze změny, i kdyby je to mělo zničit,“ shrnul Spec 4554 situaci.

„Dětinské,“ zvedl hlas Dux 42, „to nedává smysl,“ a dodal, „jejich existence nedává smysl.“

Podíval se opět na obrazovku.

„Tak dlouho už je zkoumáme a jsme pořád na začátku. Co je to za živočišný druh, tihle LIDÉ?“